До № 18/595 від 20 жовтня 2026 року

Суб’єкт права на конституційну скаргу – громадянин Ковальов Юрій Юрійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України приписи пункту 3 частини першої статті 208 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI, згідно з якими:

„*1. Уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу, підозрювану у вчиненні злочину, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі, лише у випадках:*

<…>

3) якщо є обґрунтовані підстави вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого корупційного злочину, віднесеного законом до підслідності Національного антикорупційного бюро України“.

Основним критерієм перевірки оспорюваних приписів Ковальов Ю.Ю. визначає частину другу, третю статті 29 Конституції України. Окрім цього, автор клопотання вказує про необхідність перевірки оспорюваних приписів на відповідність частині другій статті 3, статті 8, частині третій статті 22, статті 64 Конституції України у системному зв’язку зі статтею 29 Основного Закону України. Поряд з цим скаржник визначає додатковий критерій перевірки оспорюваних приписів, вказуючи про статтю 21, частини першу, другу статті 24 Конституції України у системному зв’язку зі статтею 29 Основного Закону України.

Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування оспорюваної норми було порушено його право на свободу та особисту недоторканність, гарантоване статтею 29 Конституції України, а саме право не бути позбавленим свободи інакше як за вмотивованим рішенням суду, крім винятку, прямо визначеного частиною третьою статті 29 Конституції України (у разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити).